

Víte, Richard Beneš tě označil jako další nohejbalovou osobnost, se kterou by si chtěl přečíst rozhovor. Popsal důvody i tvou osobu. Ale kromě respektu a obdivu, co jsi pro nohejbal udělal a dokázal, napadá tě ještě jiný důvod Richardovi volby? Jste přátelé na "vyšší" úrovni, než tě střetávající se na nohejbale?

Něco tak pěkného jako pan Beneš o mně ještě nikdy nikdo nenapsal. Jsem tím překvapen a nesmírně poctěn. S panem Benešem se sice znám určitě přes dvacet let, ale naše setkání či komunikace se vždy týkaly zcela věcně organizačních nohejbalových záležitostí. Osobně však k němu cítím blízkost a úctu proto, že jeho velice kompetentní úsilí o rozvoj nohejbalu nemá hranic, takových lidí je jako šafránu.

Richard tě také vidí jako velkého funkcionáře. Tak tě lidé mají také v povědomí. Ale ty jsi byl léta i aktivním hráčem. Jak, kdy a kde jsi se vlastně k nohejbalu dostal? (popiš prosím své začátky až do momentálního působení).

Tak to bude pro čtenáře nudný příběh: vůbec poprvé jsem viděl pořádný nohejbal na vsetínském poháru ÚRO (Ústřední Rady Odborů ☺) který se na Vsetíně hrál v polovině osmdesátých let. Tehdy jsem prvně slyšel od komentátora pojmy jako Sigma Hloubětín, Gumárne Púchov, Košíře... snad si to moc nepletu. Zaujal mne tam jeden mladý hráč, který stál s nohou přes sako připravenou k bloku už při servisu svého týmu. To nikdo jiný nedělal, muselo to být vysilující. Prý nějaký Gargulák.

V té době jsem se bavil atletikou a fotbalem. Že je na Vsetíně slušný nohejbalový oddíl, jsem netušil.

Sám jsem vůbec poprvé hrál nohejbal na Haťáku u Vranovské přehrady, jezdili tam skvělí hráči od Jihlavy (třeba Jarda Poul se svým tehdy malým synkem, Honza Řezáč, a též hokejisté, jako Olda Válek, i pan trenér Neveselý; největší hvězdou tam byl nějaký „Dali“ s knírem, uměl šlapaný kraťas). Občas jim chyběl pandrlák do obrany, tak jsem se zapojil. Nejvíce jsem toho nakopal při vysoké škole v Brně, na asfaltu (!) u Tauferových kolejí jsme se spolustudenty hrávali tak patnáct hodin týdně. O technice jsme nevěděli nic a pravidla jsme základním způsobem poznali až na turnaji vysokých škol, kam nás naše Alma mater vyslala. Na rodném Vsetíně jsem hrál nohejbal poprvé až tak v roce 1994, s partou na sídlišti. Zlomovým momentem pro mne byl místní turnaj v Karolince, kam jsem přijel s nadějí, že tam třeba najdu spoluhráče pro pravidelné pokopání. Tam jsem se seznámil s řadou osob z tehdy rozpadlého oddílu nohejbalu TJ MEZ Vsetín, a na místě jsme v Raťkovském šenku klub obnovili. Zaregistrován pak byl 18.prosince 1998.

Hráčsky jsem ničeho kloudného nedosáhl. Hrál jsem krajský přebor (tehdy 18 týmů!), a když naše Áčko začalo stoupat ligovými soutěžemi, tak já už jsem nestoupal.

Na nekopu, co začal s organizovaným nohejbalem ve třiceti, jsem se celkem rozkecal. Omlouvám se.

Proč jsi se poté z aktivního hráče stal "pouze" tím funkcionářem? Tvá levácká nečitelná smeč byla v soutěži zlínského kraje obávaná. (pokud jsi na to neodpověděl již v předchozí otázce).

Funkcionářem jsem se nestal „poté“ ale „současně“. Prostě v našem klubu nebyl nikdo jiný ochoten úřadovat a organizovat. Léta jsem se snažil stíhat hru i úřad, ale před pěti lety už to přestalo být z osobních důvodů možné.

Kromě funkcionáře máš Richardův obdiv také za tvé manažerské schopnosti. Je pravda, že Vsetín je tým se širokou a poctivě budovanou domácí základnou, ale zároveň s největší fluktuací "přespolních" hráčů. A to i z velkých dálek. Chápu, že jste svou lokalitou nejbližší extraligový oddíl pro naše sousedy ze Slovenska. Ale jak tě vůbec napadly a vznikly tyto hostovací transakce? (Brutovský, Stupák, Galus, Belko, Perun, Chalupa, Plachý).

V počátcích naší činnosti bych nepomyslel, že vystoupáme tak vysoko, a první naše nastavení bylo takové, že jsme několik let hráli krajský přebor v sedmi místních lidech, s minimem absencí. A hned jsme založili žakovský tým. Příchod Josefa Nezvala byl výjimkou v té místní sestavě. Až s angažováním trenéra Rudolfa Širockého jsme začali být aktivní i v hráčských akvizicích. Prvním, koho si přivedl, byl skvělý hráč a nohejbalový nadšenec Bačík. Pak jsem se domluvil s Markem Novosadem, hráč jeho typu a zkušeností nám velmi pomohl. Docela obtížně jsme pak s Rudou Širockým hledali společnou řeč při rozvoji týmu – já jsem byl zastáncem přístupu: nechat při několika zkušených oporách vyrůst nadějně odchovance, Ruda byl geneticky reprezentační trenér. Výsledkem je, že máme dodnes v ligových soutěžích dva slušné týmy a dorost.

Podstatným momentem byl příchod Patrika Peruna, přišel proto, že jako desetinásobný mistr světa si chtěl zahrát v české extralize, a chtěl kupodivu na Vsetín, přestože jsme tehdy byli jen v první lize, prohráli jsme baráž s Děčínem. Jistě hrály roli naše kamarádské vztahy, které se začaly rodit při Austin CUpech.

Každý z těch příchodů, na které se ptáš, má svůj osobitý příběh. Plachého jsem chtěl do týmu jako hráče s neomezeným potenciálem, Brutovský přišel za Perunem, Belka si přivedl Brutovský do výchovy jako nadějněho reprezentačního parťáka. To už jsme mohli do Košic zavést kyvadlovou dopravu, takže příchod Stupáka a Galuse byl přirozený. S Honzou Chalupou se domluvil Dušan Padyšák, který nahradil nemocného pana Širockého – napadlo ho, že by se nám Honza hodil do týmu zrovna ve chvíli, kdy Chalupa pocítil potřebu změny. Zatím jsme měli při všech zmíněných akvizicích šťastnou ruku, podařilo se nám vytvořit všestranně silný tým, na jehož hru se rád dívám.

Co považuješ za svůj největší úspěch na poli nohejbalu?

Jednoznačně to, že jsem si díky nohejbalu získal plno skvělých kamarádů. Marek Novosad, Karel Bláha, Ivan Halmazňa, Laci Ivanecký, Laci Bertko, Jaro Žigala, Patrik Perun, Bačík a celá vsetínská parta, Michal Klosinski a hráči z Lodže, a plno dalších... Jako „hráč“ nemůžu nabídnout větší úspěchy než dvě vítězství na Svačince, jako ouřada buď osmnáct ročníků Austin Cupu či dvaadvacet let Valach OPEN. Nebo nošení vody při našich dvou extraligových titulech?

A můj největší nohejbalový neúspěch je, že se mi nepodařilo v roce 2006 přesvědčit tehdejší Výkonný výbor ČNS, aby předložil FIFTě návrh na doplnění dvoudopadových disciplin do mezinárodních pravidel. Na Mistrovství Evropy v roce 2007 v Trenčíně by se v takovém případě hrála dvoudopadová dvojka i trojka. Více než zaslání návrhu pravidel od ČNS na adresu FIFTA nebylo třeba. Považuji to dodnes za fatální a pro mne nepochopitelné selhání všech zúčastněných, včetně mne samotného.

Jaké jsou tvé další zájmy? Určitě rodina, jsi čerstvým tatínkem.

Rodina není dalším zájmem, to je životní východisko. Mám čtyři děti a dva vnuky, to je čisté štěstí. Pokud jde o zájmy, tak vylézt na kopec a pak se dívat do kraje.

Jak vnímáš náš sport? Máš veliké zkušenosti, zkus trochu zapolemizovat prosím.

Kdysi jsem se angažoval ve fotbale v malé obci. Když jsem nahlédl do nohejbalu, ohromilo mne, že ani na slavných turnajích se nehraje v dresech, ani ligová utkání se neplakátují a

nepropagují, a že když prší, tak se netrénuje, o atletické přípravě a strečingu se polemizuje. Ve fotbalu to bylo všechno samozřejmostí na dědině ve čtvrté třídě, horské lize. Vybředáváme z toho velice pomalu, a vlastně si nejsem jistý, jestli vůbec.

V Listopadu nás čeká velická událost. Budeš sledovat MS? A co říkáš na mezinárodní jednodopadový nohejbal?

MS sledovat určitě budu, i když to bude opět propagace sportu v podobě, kterou neprovozujeme. Doufám, že pro zahraniční hráče uspořádáme alespoň nějakou exhibici podle národních pravidel, aby se mohli podívat, jak to opravdu hrajeme a nežili v nějakém omylu. Jednodopadový nohejbal se mi s výjimkou singlu nelíbí, obzvláště na devítimetrovém hřišti. Zdá se mi takticky chudý. A když na Mistrovství světa, snad s výjimkou zápasů o medaile, padá většina bodů po nevynucených chybách, není to povzbudivá podívaná. Vlastně bych byl raději, aby tohle sponzoři a média raději vůbec neviděli.

Navíc ona proklamovaná „atraktivita“ je podle mého názoru chimérou. Mohu to dokumentovat zkušeností, která se mnou opravdu zacloumala: spolukomentoval jsem kdysi pro Českou televizi proslulý přerovský turnaj, a to se zkušeným televizním komentátorem, se kterým jsem před tím absolvoval několik AUSTIN Cupů. Když jsem po dvouhodinové seanci jako součást shrnutí poznamenal, že tento ročník byl netradiční, neboť byl hrán na jednodopadová pravidla, kolega se bezelstně zeptal: „Ono se hrálo na jeden dopad, nevšiml jsem si?!“ Plyne mi z toho, že z hlediska diváka, který sám není nohejbalistou, objektivní argumentace v dilematu jeden či dva dopady neexistuje. Ptejme se tedy pouze, co si kdo přeje. Já si dovoluji preferovat dvoudopadová pravidla, tak se snažím organizovat dvoudopadové turnaje, a jezdí na ně ochotně i týmy z tradičních jednodopadových zemí. To je podle mého názoru při alespoň minimální důslednosti recept, jak prosadit hru v podobě, která je velké většině nohejbalistů bližší, než hra jednodopadová.

Dodnes si myslím, že z hlediska českého nohejbalu, a z hlediska možnosti mezinárodního uznání českých nohejbalových disciplín, byl způsob ustavení UNIFu promarněnou příležitostí.

Když se řekne "nohejbalová sezóna 2019", co je první věc, která se ti vybaví?

Zisk titulu našeho týmu v dorostenecké extralize, jako výborný výsledek našich hráčů a práce Lumíra Gebela, Tomáše Srněnského a Martina Andrise.

Víťo, moc děkujeme za tvůj čas na zodpovězení otázek. Třeba je mezi tvými čtenáři i další Humans of nohejbal. O kom by ses rád něco dozvěděl? A jakou otázku dotyčnému položíš?

Bohužel už nemohu položit otázku Rudovi Širockému. Mrzí mne, že svoje úvahy o nohejbalu nikde nezapsal. Napadá mne dále hned několik nohejbalových osobností. Chtěl bych třeba položit otázku Boglárce Lepsenyi, úřadující mistryni světa v singlu, přemýšlivé a nesmírně zajímavé osobnosti: Boglárko, máš ráda brokolici? A vedlejší podotázka: jsi nejúspěšnější singlistkou nohejbalové historie. Jak jsi to dokázala? Ale je-li pravidlem, že se pohybujeme v českém herním prostoru, pak mne hned napadá jméno mojí nejoblíbenější české nohejbalistky. Udělala na mne svým herním stylem obrovský dojem kdysi při MČR žen v singlu. Sice nakonec kvůli chybám pramenícím z aktivního herního pojetí neuvítězila, ale měla oproti všem ostatním hráčkám parádně zvládnuté všechny herní činnosti, jen z omluvitelných důvodů příliš neužívala hru tělem. Navíc ještě ke všemu, (a snad teď neporuším nějaký zákon) je to mimořádně půvabná paní. Chtěl bych se tedy s úctou otázat skvělé nohejbalistky Lenky Cibulkové: Královno českého nohejbalu, jak dokážete tak úspěšně skloubit osobní život s nohejbalovým? A myslíte si, že jsou na tom v této oblasti muži i ženy stejně?